

Arrest

nr. 78 452 van 29 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 5 oktober 2009, verklaart er zich op 7 oktober 2009 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 13 januari 2012, verstuurd op 13 januari 2012.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Tadzjiek te zijn. U bent in 1993 in het dorp ‘Sujani Commandant Massoud’, district Chardara, provincie Kunduz geboren, maar u verhuisde toen u drie jaar was naar de stad Kaboel, wijk Khair Khana, 11de gemeente. Daar woonde u tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U spreekt Dari, een beetje Pasjtoe, een beetje Engels en een heel klein beetje Frans. U verklaarde bij aankomst in België minderjarig te zijn. U studeerde in Kaboel toen uw vader – die werkte als chauffeur voor het ‘International Rescue Committee’ (IRC) – tijdens de maand assad 1387 (23 juli-22 augustus 2008) in een hinderlaag liep van de taliban ter hoogte van het district

Kolangar, provincie Logar. Hij was samen met zijn vriend – Mohammed Emal – en drie buitenlandse vrouwen – Jaqueline Jacki, Nicole Pail, Shirley Case – met twee wagens van het IRC onderweg toen ze werden aangevallen. Zijn vriend en de drie vrouwen overleefden de aanslag niet, terwijl uw vader gewond raakte aan zijn schouder en erin slaagde te ontsnappen in de bossen. Daar kwam hij de politie of het Afghaanse leger (ANA) tegen. Met hen keerde hij terug naar de plaats van het gebeuren. Iedereen werd naar het ziekenhuis gebracht, maar uw vader werd niet opgenomen. Hij keerde terug naar Kaboel. Eén maand of anderhalve maand later – in de maand mizan 1387 (23 september-23 oktober 2008) – ontvingen jullie een eerste dreigbrief waarin uw vader beschuldigd werd van spionage voor de Amerikanen. Acht dagen later kwam er een tweede brief waarin stond dat u zich zou moeten aansluiten bij de taliban. Daarop besloten uw ouders dat u niet meer naar school mocht gaan. U bleef ongeveer een maand thuis waarna jullie naar uw tante – die in dezelfde stad woonde – gingen. De volgende dag vertrokken jullie naar Iran. Aan de grens van Turkije met Iran werd u van uw familie gescheiden. Uw familie belandde terug in Kaboel. Na een week in Kaboel gebleven te zijn, vertrok uw vader naar Rusland. Daar is hij vandaag nog altijd. Uw moeder en broer en zus wonen nog in Kaboel. Acht maanden nadat zij terug in Kaboel waren, kwamen de Taliban nog eens langs om naar uw vader te informeren. U kwam op 5 oktober 2009 aan in België en twee dagen later diende u een asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag dient u volgende documenten in: twee dreigbrieven gedateerd op 4 mizan 1387 (26 september 2008) en 11 mizan 1387 (3 oktober 2008).”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

“Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot het incident waarbij uw vader betrokken was niet stroken met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd (zie blauwe map). U verklaarde immers dat uw vader slechts gewond raakte aan zijn schouder en dat hij niet diende opgenomen te worden in het ziekenhuis terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat er naast de vier doden (nl. de drie vrouwen met hun Afghaanse chauffeur) nog een vijfde slachtoffer was, ook een Afghaan, dat zwaar gewond raakte en in kritische toestand moest opgenomen worden in het ziekenhuis (CGVS vragen 53, 59). Volgens uw verklaringen moet uw vader de persoon zijn die gewond geraakte want de andere personen werden allemaal gedood. Het is dan ook zeer bedenkelijk dat uw verklaringen niet overeenkomen met wat er zich toen daadwerkelijk zou hebben afgespeeld. Bovendien verklaarde u eerst in de vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van DVZ op 23 maart 2011) dat er slechts twee vrouwen meereeden met het konvooi terwijl u nadien verklaart dat er drie vrouwen betrokken waren (CGVS vragen 53, 57). U beweert vervolgens dat u bij eerdere gehoren ook zei dat er drie vrouwen aanwezig waren (CGVS vraag 156). Deze verklaring is echter niet afdoende omdat het verslag van dit eerdere gehoor u achteraf werd voorgelezen in het Dari en u akkoord ging met de inhoud ervan. Uw versie van de feiten verschilt dus op enkele wezenlijke onderdelen van de officiële versie van het verhaal. Dit laat toe te twifelen aan uw geloofwaardigheid in verband met de betrokkenheid van uw vader bij dit incident, alsook in verband met de nasleep van deze hinderlaag en de gevolgen die dit voor u heeft gehad. Daarnaast verklaart u zelf dat het nieuws van de overval ook op televisie was (CGVS vragen 61-62). Het is plausibel dat u het verhaal over de aanslag op televisie zou gehoord hebben. Echter, rekening houdend met bovenstaande vaststellingen kan er getwijfeld worden aan het feit dat uw vader werkelijk aanwezig was toen het konvooi van het IRC werd aangevallen. Verder heeft u eerder al tijdens uw asielaanvraag gelogen over het volgende: zo stelde u in de vragenlijst van het CGVS dat u familie heeft in België en Nederland (opgesteld door een medewerker op 6 januari 2010). Op het CGVS ontkent u dit. De vraag dringt zich op waarom u over iets degelijks, nl. dat u familie heeft in Europa of niet, zou moeten liegen. Dit tast uw algehele geloofwaardigheid aan. U stelt dat u dit deed omdat u schrik had om in een gesloten instelling te belanden. Deze uitleg wijzigt bovenstaande vaststelling niet (CGVS vraag 51). Los van de waarachtigheid van uw motieven om hierover te liegen, is het feit dat u bereid bent om over zoiets simpels te liegen, om zo uw doel te bereiken, een aantasting van uw geloofwaardigheid in het algemeen. In de mate dat de betrokkenheid van uw vader bij bovenstaande incident twijfelachtig is, kan er ook maar weinig geloof worden gehecht aan de daaropvolgende dreigementen die door de taliban werden geuit. Bovendien is het erg onwaarschijnlijk dat de taliban eerst er mee zouden dreigen uw vader te onthoofden om dan acht dagen later plots iets heel anders te eisen, met name dat u zich zou aansluiten bij de taliban, en aan het dreigement ten aanzien van uw vader geen verder gevolg meer te geven (CGVS vraag 53). Dit alles komt weinig plausibel over. Overigens dient er te worden opgemerkt dat uw kennis van wat er aan de hand was terwijl u nog in Afghanistan vertoefde – gezien de ernst van

de situatie die u schetst – dermate beperkt is dat dit nefast is voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo was u niet op de hoogte van de dreigbrieven, wist u initieel niet waarom u moest stoppen met school en had u geen idee waarom jullie gezin uit Afghanistan moest vertrekken (CGVS vragen 67, 70-71, 96-100). Nochtans kan worden verwacht dat u beter van deze zaken op de hoogte zou zijn, gezien de impact die dit had op uw leven. Eén van de brieven had bovendien betrekking op u en was bepalend voor uw toekomst. Verder is het niet plausibel dat u van school zou gehaald worden zonder dat u verteld werd waarom. Dat uw ouders u bovendien niet zouden zeggen waarom u alles wat u kende of had, moest achterlaten, is erg onwaarschijnlijk, te meer u de oudste zoon bent in het gezin, wat in de Afghaanse context een extra verantwoordelijkheid met zich mee brengt. Omwille van deze redenen – en ook gezien uw leeftijd (zie ook infra) – kan er redelijkerwijs vanuit gegaan worden dat uw ouders u van deze verwickelingen op de hoogte zouden gebracht hebben en niet zouden gewacht hebben tot Iran eer zij u hierover informeerden of eer u hierover aan hen zelf iets zou hebben gevraagd. De geloofwaardigheid van uw verhaal wordt hierdoor verder ondermijnd. Daarnaast verklaart u dat jullie de dreigbrieven ontvingen in de lente terwijl u eerder de maand mizan aanduidde – wat in de herfst is – als de periode waarin de brieven toekwamen (CGVS vragen 66, 78). Ook de data op de brieven duiden mizan aan als de maand waarin jullie ze ontvingen. Deze tegenstrijdigheden komen uw asielrelaas niet ten goede. Van iemand die deze gebeurtenissen werkelijk heeft meegemaakt kan worden verwacht dat hij consequent blijft in zijn verklaringen. Bovendien kan u geen documenten voorleggen van de klachten die uw familie indiende bij de politie. Dit terwijl uw moeder er wel in slaagde de dreigbrieven die ze aan de politie had afgegeven, terug te krijgen (CGVS vragen 118, 154). Dit laat toe te twifelen aan het feit dat uw familie echt klacht heeft ingediend bij de autoriteiten. Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht. Alle informatie waarop het CGVS zich baseert, werd toegevoegd aan het administratieve dossier (blauwe map). De vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen, de aantasting van uw algehele geloofwaardigheid, laten niet toe u het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas. Daarenboven dient opgemerkt dat u bij aankomst in België verklaarde minderjarig te zijn tot 31 december 2011. Een leeftijdsonderzoek, uitgevoerd op 20 november 2009 in opdracht van de Dienst Voogdij, wijst uit dat u op dat ogenblik “ouder was dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar, een goede schatting is”. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010. Het UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit de hoger vermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapende conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeende geweld, nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Het UNHCR geeft tevens niet het advies tot de toekenning van een status van bescherming aan Afghanen omwille van hun herkomst uit Kaboel. Hierbij kan worden opgemerkt dat het UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat het UNHCR de veiligheidssituatie in Kaboel goed kan inschatten. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kaboel “asymmetrische aanvallen” voorkomen doch geen “open combat” wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing “Afghanistan-Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kaboel” dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met “Improvised Explosive Devices” (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile”-doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen

niet geïndiceerd. Uit de informatie blijkt dat het geweld in de hoofdstad Kaboel niet aanhoudend van aard is en eerder territoriaal beperkt is tot bepaalde zones van de stad; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De door u neergelegde stukken vermogen evenmin bovenstaande appreciatie te wijzigen aangezien de bewijswaarde van de neergelegde dreigbrieven dient te worden gerelativeerd, gezien het feit dat er in Afghanistan veel valse documenten verspreid worden, deze makkelijk aangekocht kunnen worden en er veel corruptie bestaat rond de verwerving van documenten (zie document toegevoegd aan het administratief dossier)."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek en in uiterst ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker voert vooreerst aan dat de bestreden beslissing artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht schendt.

Verzoeker herhaalt zijn eerdere verklaringen over de aanval op het konvooi waarbij zijn vader gewond geraakte en stelt dat de drie krantenartikels waaruit het Commissariaat-generaal zijn informatie haalt bijna exact dezelfde gegevens bevatten, waardoor er een vermoeden rijst dat de artikels afkomstig zijn van één en dezelfde persbron en dus niet kunnen worden beschouwd als verschillende informatiebronnen. Bovendien dient informatie afkomstig uit krantenartikels altijd met een korreltje zout genomen te worden. Het komt immers nogal vaak voor dat er in krantenartikels fouten staan geschreven.

Verder stelt verzoeker dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk heeft verteld dat drie vrouwen het slachtoffer zijn geworden van de hinderlaag van de taliban. Dat er op de vragenlijst van het Commissariaat-generaal maar twee namen staan vermeld, is volgens verzoeker te wijten aan een miscommunicatie met de tolk. Gelet op de korte duur en de snelle afhandeling van de gehoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken, kan men zich de vraag stellen of de gehoren wel allemaal even duidelijk en met de nodige zorgvuldigheid worden vertaald en voorgelezen. Verzoeker heeft trouwens meermaals aangehaald dat er fouten zijn gebeurd tijdens het eerste gehoor.

Verzoeker ontkent niet dat hij het nieuws over de aanslag op het konvooi op het nieuws heeft gehoord maar hij stelt dat het niet klopt dat hij het verhaal enkel op televisie zou hebben gehoord en het vervolgens zou hebben naverteld bij zijn asielaanvraag.

Verzoeker stelt dat hij over zijn familie in Europa de waarheid niet heeft verteld omdat hij schrik had om in een gesloten instelling te belanden. Hij wijst erop dat asielzoekers dagelijks met onwaarheden worden geconfronteerd die ze van vrienden, kennissen en andere asielzoekers te horen krijgen.

Wat de bedreigingen door de taliban betreft, stelt verzoeker dat het uiteindelijke doel van de taliban was dat hij zich zou aansluiten bij deze terroristische groepering om mee aanslagen te kunnen plegen. Het feit dat eerst zijn vader werd bedreigd en daarna verzoeker zelf kan dan ook alleen maar worden gezien als een valstrik om zo verzoeker te pakken te krijgen en hem te dwingen zich bij hen aan te sluiten.

Verzoeker herhaalt verder dat hij over geen enkele vorm van informatie beschikte toen hij nog in Afghanistan was.

De tegenstrijdigheid over de datum waarop zijn ouders de dreigbrieven hebben ontvangen, wijt verzoeker aan een vergissing. Hij wijst erop dat gehoren bij het Commissariaat-generaal heel veel stress veroorzaken en dat een fout van beperkte omvang dan ook heel vlug is gemaakt.

Verzoeker herhaalt dat zijn ouders meerdere malen klacht hebben ingediend. Verzoeker is niet in het bezit van documenten die dit kunnen aantonen, maar zal er alles aan doen om die te verkrijgen.

Verzoeker stelt dat hij heeft gezegd dat hij jonger dan achttien was uit schrik om te worden gerepatriëerd naar Griekenland of Afghanistan.

Verzoeker stelt dat de objectieve, algemene informatie over de bewijswaarde van documenten niet kan worden toegepast op verzoekers individuele toestand.

Verder voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG en de materiële motiveringsplicht schendt.

Verzoeker gaat niet akkoord met de vaststelling van de commissaris-generaal dat Kaboel een stabiele regio is. Verzoeker verwijst naar een rapport van de algemene vergadering van de Veiligheidsraad van 21 september 2011, naar het 'Algemeen ambtsbericht Afghanistan' van de Nederlandse Directie Consulaire Zaken en Migratiebeleid van augustus 2011 en naar een artikel van Nos.nl. Verzoeker stelt dat bombardementen, ontvoeringen, zelfmoordaanslagen en moord in Kaboel bijna dagelijks voorkomen en verwijst hiervoor naar een reeks internetartikels.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de humanitaire gevolgen van het conflict. Verzoeker stelt dat het geweld altijd blijft sluimeren en in een regio weer kan oplaaien.

Verzoeker verwijst tot slot naar een rapport van de International Crisis Group van 28 november 2010 waarin wordt gewezen op de vrees voor het ontstaan van een burgeroorlog als de buitenlandse troepen zich terugtrekken uit Afghanistan.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Verzoeker maakt vooreerst niet aannemelijk dat zijn vader betrokken was bij de aanval op het konvooi van IRC. Verzoeker verklaarde immers dat zijn vader slechts gewond raakte aan zijn schouder en dat hij niet in het ziekenhuis moest worden opgenomen, terwijl uit de artikels in het administratief dossier blijkt dat de enige overlevende van de aanval zwaar gewond raakte en in kritieke toestand in het ziekenhuis moest worden opgenomen. Dat de artikels afkomstig zouden zijn van dezelfde persbron doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Verzoeker toont ook niet aan dat deze artikels niet betrouwbaar zijn of dat ze fouten bevatten.

Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan de bedreigingen die de taliban ten aanzien van verzoeker zou hebben geuit, aangezien deze volgens verzoeker het gevolg waren van de betrokkenheid van zijn vader bij IRC. Bovendien heeft de commissaris-generaal over deze bedreigingen terecht gesteld dat het erg onwaarschijnlijk is dat de taliban er eerst mee zouden dreigen zijn vader te onthoofden om dan acht dagen later plots iets heel anders te eisen, met name dat verzoeker zich bij hen zou aansluiten. Verzoekers uitleg dat dit een valstrik was om zo verzoeker te pakken te krijgen en hem te dwingen zich bij hen aan te sluiten, is totaal ongeloofwaardig.

Verder geeft verzoeker niet aan met welke humanitaire gevolgen de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden en toont hij ook niet aan dat hij hierdoor bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Tot slot is de Raad van mening dat verzoeker naar Kaboel kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft terecht geoordeeld dat burgers in de stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit het Cedoca-rapport van 17 augustus 2010, dat op 24 augustus 2011 werd aangepast, blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. ICRC maakt een onderscheid tussen *combat zones* in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. In de stad Kaboel bestaat het geweld volgens het Cedoca-rapport vooral uit zelfmoordaanslagen en berrmbommen. Door de grote internationale aanwezigheid en het politieke belang van de hoofdstad

proberen antiregeringselementen spectaculaire aanvallen uit te voeren tegen highprofiledoelwitten zoals ambassades en overheidsgebouwen. Strategische wegen en drukke invalswegen vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles. Uit het Cedoca-rapport blijkt dus dat het geweld in de stad Kaboel plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen. De rapporten en artikels die verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd, bevestigen dat burgers het slachtoffer worden van aanslagen, maar vermelden niet dat in de stad Kaboel aanhoudend wordt gevochten en antiregeringselementen er permanent aanwezig zijn. Het rapport van de International Crisis Group zegt niets over de huidige toestand in Kaboel. De Raad wijst erop dat hij zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet). Er is dus geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht kan hier, gelet op het voorgaande, dan ook niet leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Anders dan verzoeker lijkt te menen, kan de schending van deze rechtsregel bovendien niet dienstig aangevoerd worden om de hervorming van de bestreden beslissing te verkrijgen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER